

De skal jo udrede deres Leje og deres Renter, og de har tillige i første Række en Forpligtelse overfor de Funktionærer, der, om jeg saa maa sige, har fraskrevet sig Strejkeretten. Jeg siger derved til de faste Funktionærer. Det er naturligt, at Arbejdsgiverne i første Linie maa støtte dem, der er fast ansatte og holder sig til dem under alle Forhold. Den Omstændighed, at Arbejderne begærer Frihed til at gaa fra den ene Dag til den anden, gør paa den anden Side, at Forholdet til dem ikke kan komme i første Række. Der er dog meget, der taler for, at den Tanke, som det ærede Medlem fremsatte, fortjener den alleralvorligste Overvejelse.

Med Hensyn til Arbejdsløshedsunderstøttelsen er man, som omtalt i en tidligere Tale i Dag, gaaet den Vej at lægge den hele Ledelse i Hænderne paa Arbejdsløsheds-kasserne selv og deres Bestyrelse. Der findes i Arbejdsløshedsnævnet foruden Repræsentanter for Arbejdsløsheds-kasserne 4 Rigsdagsmænd, men det er klart, at hvad det rent saglige angaar, har Arbejdsløsheds-kassernes Repræsentanter den aldeles overvejende Indflydelse, og man kan roligt gaa ud fra, at Administrationen af Kasserne sker paa Grundlag af de Erfaringer, som man fra denne Side sidder inde med, og under Hensyn til de Interesser, som man dér nærer. Dette har noget overmaade godt og lykkeligt ved sig, og det er muligt, at denne Ordning er den bedste. Man kunde være gaaet en anden Vej, den, som man har fulgt i andre Lande, man kunde fra Begyndelsen have søgt at gøre Arbejdsgiverne interesserede i Spørgsmalets direkte Løsning ved at give dem en Medindflydelse paa Afgørelsen. Dette vilde naturligvis, set fra Ønsket om Arbejdernes Selvstyre i deres egne Forhold, ikke mødes med Sympati, men det er et Spørgsmaal, om det ikke vilde have befordret Samarbejdet indenfor Erhvervene mellem Arbejdere og Arbejdsgivere og i højere Grad have ført Arbejdsgiverne hen paa den Tanke, som jeg for mange Aar siden har næret og ogsaa udtalt mig for, nemlig at Arbejdsgiverne skulde støtte Arbejdsløsheds-kasserne. Jeg kunde altsaa tænke mig, at det i og for sig vilde have været lykkeligere, om vi havde haft det, vi kalder en paritetisk Ordning, en Ordning, hvori ogsaa den Sagkundskab, som Arbejdsgiverne har paa dette Omraade, var til Stede i Arbejdsløshedsnævnet, og jeg kunde ogsaa tænke mig, at det i og for sig havde været gavnligt, om den Kritik, der i visse Tilfælde vilde være kommet frem, var blevet udøvet. Jeg kan ikke tillægge det synderlig Betyd-

ning i saa Henseende, at Staten har en embedsmæssig Administration af Sagen, thi hvor megen Indsigt man nu end vil tillægge den sikkert udmærket dygtige Inspektrice, der staar i Spidsen for hele denne Sag, vil man i hvert Fald ikke kunne regne med nogen egentlig Fagkundskab, hvor det drejer sig om Forholdene indenfor de enkelte Industrier.

Jeg synes, at der, naar man nu er inde paa det Spørgsmaal — og jeg deler den stærke Frygt for Fremtiden, som kom til Orde i Udtalelserne af det ærede Medlem fra Horsens (Hans Nielsen) —, er Anledning til at sige, at vi egentlig slet ikke ved, hvad det her foreslaaede i det hele taget vil komme til at koste. Vi ved ikke, hvor længe Krigen vil vare, og hvor omfattende Arbejdsløsheden vil blive; vi ved ikke, om disse 11—12 Mill. Kr. kun er en ringe Begyndelse til de Krav, der vil blive stillet til Statskassen. Det ligger jo nær for alle dem, der lider under Forholdene, at ønske og begære Understøttelser, der, selv om de paa ingen Maade er rigelige, dog maa anses for at være, som man siger, et passende Minimum. Men Spørgsmaalet bliver i sidste Instans dette: Hvad kan vi i det lange Løb magte, og hvad kan vi naa? Og her føler jeg Trang til at sige ved denne Lejlighed, at det forekommer mig, at hele det danske Samfund fra Toppen til Bunden i de forløbne Krigsaar har været inde paa en Rutten med Pengene og en Flothed i Dispositionerne over baade offentlige og private Midler, som ikke varsler helt godt for den Tid, vi kommer ind i. Det maatte ønskes, at der virkelig hos alle, der har tjent noget, var sparet, var Reserver til Stede. Jeg er bange for, at dette kun er Tilfældet i alt for ringe Grad.

Saa er der en anden Tanke, der paa-trænger sig, det er denne, at overfor den Situation, vi nu kommer ind i, maa det ønskes, at man ikke alene fra Arbejdsgivernes, men ogsaa fra Arbejdernes Side tager med megen Forstaaelse paa det gensidige Forhold. Jeg synes, at man i høj Grad maa misbillige, at der i dette Øjeblik overfor Industrien stilles Krav om forhøjede Lønninger, og at man i endnu højere Grad maatte misbillige, om der fandt nogen Art af Strejke Sted. Dette kan jo være Udslag af enkelte mindre Kredses Mangel paa Forstaaelse. Afgørende vil det være, hvorledes den samlede Ledelse af det danske Arbejderparti stiller sig til de Spørgsmaal, der nu kommer til at foreligge, og da vil det komme til at spille en ikke ringe Rolle, om man overfor Fremtiden vil fastholde det